

Flieringa's eerste daad was om het ziekenhuis open te zetten voor alle oogartsen uit de regio die hier hun patiënten zouden kunnen behandelen en opereren. Helaas bleek hiervoor nauwelijks belangstelling te bestaan.

Flieringa werkte in de Inrichting samen met dr. E. Marx, die hij al uit zijn opleidingstijd in Leiden kende. Zij zouden samen het directoraat gaan voeren met Marx als verantwoordelijk directeur voor de algemene gang van zaken. Maar al spoedig bleek dat de karakters van de beminnelijke en zachtaardige Marx - die overigens geen goed organisator bleek te zijn - en de nogal rauw overkomende Flieringa, die wél een goede organisator was met een praktische - men zou tegenwoordig zeggen: een 'no nonsense' - aanpak, zozeer uit elkaar liepen, dat een dergelijke tweehoofdige leiding wel móest vragen om moeilijkheden. Want wanneer Flieringa zich iets voorgenomen had, bleef hij met uiterste vasthoudendheid naar de realisatie van zijn plannen streven. Wat hem in de weg stond zette hij vaak met zeer weinig egards opzij.

Zijn conflict met Marx kwam al gauw naar buiten en liep zo hoog op, dat in 1930 door een groot aantal in en rond Rotterdam praktiserende artsen aan het Bestuur van de Inrichting voor Ooglijders werd gevraagd om een commissie van onderzoek die de wantoestanden in de Inrichting moest bekijken. Op basis van het Onderzoeksrapport besloot het Bestuur Marx ontslag te verlenen. In het Rapport wordt wel grote waardering uitgesproken voor de wetenschappelijke instelling van Marx, die bovendien een bijzonder gewaardeerd en sympathiek mens wordt genoemd maar niet over de kwaliteiten beschikt om een particulier ziekenhuis goed te kunnen runnen.

Het vertrek van Marx heeft de oogheelkundige wereld in Rotterdam vele jaren verdeeld gehouden. Daarbij werd de verhouding tussen het Oogziekenhuis van De Haas en de Inrichting voor Ooglijders van Flieringa er vanzelfsprekend ook niet beter op.

Maar direct na het bombardement van mei 1940 waarbij beide instellingen werden verwoest, vonden de besturen van de beide ziekenhuizen elkaar, waarbij Flieringa een grote rol speelde.

Dank zij zijn vriend W. van der Vorm van de Holland-Amerika Lijn kreeg Flieringa de beschikking over een groot woonhuis aan de Westersingel. Binnen heel korte tijd kon hier een noodziekenhuis worden ingericht onder directoraat van Flieringa. De Haas werd onderdirecteur. Met het nieuwe Bestuur en de lokale overheid - waarvan Flieringa natuurlijk ook alle prominenten kende - lukte